U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **JUDr. R. K.,** proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti ČR,** Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2002, č. j. 72/2002-Doh,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení 1000 Kč do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 31. 5. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 19. 3. 2002, č. j. 72/2002-Doh, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2001, č. j. SOP 1446/00, a dále zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2001, č. j. SOP 1446/00 – exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka na účtech vedených u bank, vydaného ve smyslu ust. § 73 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

V podané žalobě žalobce namítl nezákonnost napadených rozhodnutí a uvedl, že byl postupem obou orgánů zkrácen na svých právech, neboť napadená rozhodnutí vycházejí z nesprávného výkladu ust. § 8 odst. 2 zákona o konkurzu a vyrovnání (dále jen ZKV). Podle žalobce oba správní orgány dospěly nesprávně k závěru, že správce konkurzní podstaty platí v řízeních souvisejících nebo vyvolaných konkurzem soudní poplatky ze svého, neboť zde vystupuje jako zvláštní procesní subjekt. Namítá v této souvislosti zvláštní právní postavení správce konkurzní podstaty, spočívající v tom, že tento nezastupuje ani úpadce ani věřitele, avšak toto postavení neznamená, že správce konkurzní podstaty jedná v plném rozsahu svým jménem a na svůj účet jako soukromá osoba. V exekučním řízení byl jako daňový dlužník označen nikoliv jako správce konkurzní podstaty, ale jako soukromá osoba, neboť jeho funkce zanikla v důsledku zrušení konkurzu, přičemž exekučním titulem bylo vykonatelné rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. Nc 1153/99 ze dne 2. 12. 1999 a tento zavazoval k úhradě soudního poplatku správce konkurzní podstaty. Totožností jmen, ne však právního postavení osoby povinné k úhradě soudního poplatku došlo proto k záměně daňového dlužníka. V této souvislosti žalobce odkazuje na definici daňového subjektu a třetích osob, uvedených v ust. § 3, § 7 zákona o správě daní a poplatků, a dále na ust. § 34 zákona o správě daní a poplatků, upravující povinnosti správce konkurzní podstaty v daňovém řízení.

Žalobce je proto názoru, že pohledávka, vzniklá nezaplacením soudního poplatku v souvislosti s podaným odvoláním proti usnesení soudu ve věci týkající se konkurzní podstaty, které podal v průběhu konkurzu jako správce konkurzní podstaty úpadce, je pohledávkou za podstatou dle § 31 odst. 2 ZKV a nemá tudíž charakter osobního závazku správce konkurzní podstaty. Výkonem rozhodnutí formou odepsání finančních prostředků z jeho osobního účtu zasáhl proto žalovaný do soukromých majetkových poměrů žalobce, což tento považuje za zkrácení jeho práv rozhodnutím správního orgánu.

Žalovaný ve svém vyjádření odůvodnil svůj postup, přičemž setrval na svém názoru ze kterého vycházel při vydání rozhodnutí. Neshledal proto důvod, pro který by vydané rozhodnutí odporovalo zákonu a navrhl žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 23. 1. 2004, č. j. 7 A 66/2002 – 30, byla žaloba zamítnuta.

Nálezem Ústavního soudu II ÚS 199/04 ze dne 21. 12. 2004 byl zrušen ke stížnosti podané žalobcem, výše označený rozsudek Nejvyššího správního soudu, současně bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného Ministerstva spravedlnosti ze dne 19. 3. 2002, č. j. 72/2002-Doh, a rovněž exekuční příkaz Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2001, č. j. SOP 1446/00.

Vzhledem k tomu, že v důsledku rozhodnutí Ústavního soudu neexistuje již žalobou napadané rozhodnutí ani rozhodnutí jemu předcházející, nejsou splněny podmínky řízení, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než aby postupem dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 8 s. ř. s. a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení před soudem, a to zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Protože žaloba byla odmítnuta, stanoví s. ř. s. v § 60 odst. 3, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V daném případě jsou však důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů žalobci spočívající v tom, že Ústavní soud výše citovaným nálezem zrušil i napadené rozhodnutí správního orgánu, jehož zrušení se žalobce žalobou domáhal (žalobce tedy měl ve věci úspěch), takže Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než o stále existující žalobě žalobce proti již neexistujícímu rozhodnutí žalovaného rozhodnout v souladu se s. ř. s. a pro nedostatek podmínky řízení ji odmítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu